

— Не зная.

— Нима ти по никой начинъ не искашъ да се върнешъ въ кѣщи?

— Не, заяви момчето и почти съ ядъ погледна учителя, който го питаше — ще отиде ли въ кѣщи. На блѣдното му лице се появи изразъ на рѣшителност и упорство; но слѣдъ минута, този изразъ изчезна, момчето се сви, като отъ ударъ и лицето му изеднажъ стана старческо и загрижено.

— Е, ти не искашъ ли да си идешъ въ кѣщи?

— Не, господинъ учителю.

— Че защо не? Недоволно го погледна учителтъ.

Тогава той бърже смъкна палтото отъ гърба на брата си и му разгърна ризата. Подъ отеклата лопатка на момчето се откриваше голѣма разкъсана рана.

— Господи, уплашено извика учителтъ, — че кой направи това?

— Той, отговори по-голѣмиятъ — баща ни.

Учителтъ замлъкна. Той дишаше тежко — стори му се, че въздухътъ въ стаята се свършва. Какво да се прави?

Нѣколко пѣти той се разходи назадъ-напрѣдъ изъ стаята; най-послѣ се спрѣ прѣдъ момчетата.

— Елате съ мене. За нѣколко врѣме ще ви настаня въ една стаичка подъ покрива. Искате ли? Поне ще ви бѣде топло, тамъ има печка. А?

— Да, радостно извикаха наведнажъ двѣтъ момчета.

Още веднажъ въздѣхна младиятъ учител и тръгна за въ кѣщи съ двѣтъ захвърлени дѣца.

Хазайката затопли печката, направи имъ отъ вехти черги едно легло и ги нахрани съ чорба. Учи-